

2K kapitola 2.

[1] Rozhodl jsem se však, že vám nesmím znovu přinést zármutek. [2] Kdybych já vás zarmoutil, kdo mě potěší, ne-li vy, které jsem zarmoutil? [3] To vám píšu, abych, až přijdu, nebyl zarmoucen těmi, kteří by mě měli potěšit; spoléhám totiž na vás všechny, že moje radost bude radostí vás všech. [4] Psal jsem ve veliké stísněnosti a se sevřeným srdcem, s mnohými slzami - ne proto, abyste byli zarmoucení, ale abyste poznali, jak veliká je má láska k vám. [5] Jestliže někdo způsobil zármutek, nezpůsobil ho jen mně, nýbrž aspoň zčásti - nechci přehánět - vám všem. [6] Stačí už to pokárání, kterého se mu dostalo od většiny z vás. [7] Proto je nyní spíše třeba, abyste mu odpustili a potěšili ho, aby se takový člověk pod přívalem zármutku nezhroutil. [8] Naléhavě vás prosím, abyste mu dokázali svou lásku. [9] Proto jsem vám také psal, abych poznal, jak se osvědčíte, zda jste ve všem poslušní. [10] Komukoli něco odpustíte, odpustím i já. A když já něco odpouštím - mám-li co odpouštět - činím to před tváří Kristovou kvůli vám, [11] aby nás satan neobelstil; jeho úskočnost přece známe. [12] Když jsem přišel do Troady zvěstovat evangelium Kristovo, našel jsem tam dveře otevřené pro dílo Páně, [13] a přece jsem neměl stání, neboť jsem tam nezastihl bratra Tita; rozloučil jsem se s nimi a vydal se do Makedonie. [14] Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání. [15] Jsme totiž jakoby vůni kadidla, jež Kristus obětuje Bohu; ta vůně proniká k těm, kteří docházejí spásy, i k těm, kteří spějí k zahynutí. [16] Jedněm jsme smrtonosnou vůní vedoucí k záhubě, druhým vůní životodárnou vedoucí k životu. Ale kdo je k takovému poslání způsobilý? [17] My nejsme jako mnozí, kteří kramaří s Božím slovem, nýbrž mluvíme upřímně, z Božího pověření a před tváří Boží v Kristu.